

เสียงที่ไม่มีใครได้ยิน

THE CALLING NO ONE ELSE CAN HEAR

มันเริ่มต้น...เมื่อเขาเปิดอ่านหนังสือของเธอ
เสียงเพลงแผ่วเบา นำเขาสู่ประตูที่ไม่ควรถูกเปิด
เสียงนั้น...ไม่มีใครได้ยิน นอกจาก

“ผู้ถูกเลือก”

by Fluttering Butteringfry

เสียงที่ไม่มีใครได้ยิน

โดย

Fluttering Butterfly

ลิขสิทธิ์

สงวนลิขสิทธิ์ © Fluttering Butterfly 2025

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้ และเนื้อหาทั้งหมด รวมถึงตัวละคร เนื้อเรื่อง บทสนทนา และองค์ประกอบอื่นๆ ถือเป็นผลงานที่ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ห้ามทำซ้ำ คัดลอก ดัดแปลง แก้ไข เผยแพร่ หรือใช้เนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของนิยายเล่มนี้ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์

นิยายเรื่องนี้เป็นเพียงจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้น สถานที่ ปรากฏในเรื่อง หากมีความคล้ายคลึงหรือเหตุการณ์จริง ถือเป็นเรื่องบังเอิญโดยมิได้มีเจตนาใด ๆ

ติดต่อ / ติดตามผลงาน

ผู้เขียน: *Fluttering Butterfly*

อีเมล: chanonkhunsret@hotmail.com

Facebook Page: Fluttering Butterfly Stories

(<https://www.facebook.com/flutteringanikoofthesea>)

คำนำ

สวัสดีค่ะ นักอ่านที่น่ารักทุกท่าน

ไรท์ขอพาทุกคนเปิดเข้าสู่มิติเร้นลับ "เสียงที่ไม่มีใครได้ยิน"

นิยายแนวลึกลับที่ไม่ได้มีแค่เงื่อนงำให้คลั่งคลาย แต่ยังเต็มไปด้วยเงาเสียงกระซิบจากความเจ็บ และความจริงที่ซ่อนตัวอยู่หลังบานประตูของวิลล่าหลังเก่า—สถานที่ที่ไม่มีใครกล้าเหยียดไถ่

ที่นี่...ทุกเสียงล้วนมีความหมาย เรื่องนี้ไม่ใช่แค่การไขปริศนา แต่คือการเดินทางผ่านความกลัว ความสงสัย และความทรงจำที่ไม่อาจหลบหนี

ทั้งของตัวละคร—และอาจเป็นของคุณเอง

ขอชวนคุณกลั่นหายใจ แล้วเปิดประตูบานนั้น เพื่อฟัง “เสียงที่ไม่มีใครได้ยิน”

...ด้วยหัวใจของคุณเอง

Fluttering Butterfly

© 2025

บทนำ

หนึ่งปีก่อน...

“คืนนี้... แก่ต้องเข้าไปอยู่ในห้องเก็บของนั่น... สมบัติ”

เสียงพอสเปล่งออกมาโชนต่ำ แข็งกระด้าง เย็นเยียบเหมือนมีด
สนิมกรีดกลางใจมันคือคำพิพากษา

สมบัติพยายามขุดขึ้น แต่ไม่อาจต้านแรงพอสได้ เขาถูกลากเข้าไป
ในห้องเก็บของเล็ก ๆ — แคบ อับชื้น มีดจนแสงสลัวจาก
ภายนอกยังถูกกลืนหาย กลิ่นฝุ่นเก่าและไม้ผุขึ้นลอยคลุ้ง จน
ทำให้ลำคอของเขาหนักอึ้ง

ปัง! ประตูปิดลงเสียงหนักแน่น รวากับตอกตะปูสุดท้ายลงในโลง
ศพ

แล้ว... ความสงบก็ปกคลุมทุกสิ่ง
ความสงบแน่นทึบ รวากับมีตัวตน

“พ่อ! ปล่อยมมออกไป!”

สมบัติตะโกนลั่น กำหมัดทุบประตูอย่างบ้าคลั่ง ไร้เสียงตอบกลับ
มีเพียงความว่างเปล่าตอบกลับมา ด้วยความนิ่ง... เย็นชา

เขาทรุดตัวลงกับพื้น เย็นเฉียบ กอดเข้าไว้แน่น หัวใจเต้นแรง
สับสน ลมหายใจเริ่มขาดช่วง—

แล้ว... เสียงบางอย่างก็ดังแทรกเข้ามาในความมืด

เสียงฝีเท้าเล็กจิ๋ว...

แต่ไม่ใช่เสียงของคน

หนูตัวหนึ่งเลื้อยผ่านขาเขาอย่างเงิบงัน รวากับผิวหนังเย็นวาบ
ตามรอยสัมผัส

สมบัติสะดุ้งเฮือก

กึก!

ของบางอย่างร่วงลงจากชั้นไม้เหนือศีรษะ ตกกระแทกพื้น เสียง
นั้นดังมาจากชั้นไม้สูงที่แทบมองไม่เห็น

เขาเพ่งมอง... แล้วเอื้อมมือไปอย่างลั้งเล

ปลายนิ้วสัมผัสกล่องไม้เก่า กล่องหนึ่ง—

มันเย็นลึกจนลามขึ้นถึงกระดูก

สมบัติเปิดฝากล่องช้า ๆ

เสียงบานไม้ครูดกันแผ่วเบา รวบรวมหายใจของสิ่งมีชีวิตที่เพิ่งตื่น

ข้างในมีหนังสือเก่า เขียนด้วยลายมือประณีต ตัวโน้ตดนตรีขีด

จางปนฝุ่นหนา

และวางอยู่เคียงข้างคือขลุ่ยสีดํา เจียบสนิท... จนน่ากลัว

เหมือนรอคอยใครบางคน

ที่จะกล่า... เป่ามันอีกครั้ง

และทันทีที่ปลายนิ้วของสมบัติสัมผัสของนั้น—

อากาศในห้องเปลี่ยนไปราวกับนาฬิกาหยุดเดิน

ความมืดเริ่มมีชีวิต

เย็นเฉียบ

หนักอึ้ง

เจียบสนิท... แต่กลับมีกระแสบางอย่างไหลเวียนรอบตัวเขา

เสียงกระซิบ... แฝวเบาแต่คมชัด

ไม่ใช่เสียงจากที่นี่

มันดังขึ้นในหัวเขา... ชัดเจน

กำลังเรียกเขา...

ให้ก้าวผ่านประตู

ประตูที่ไม่มีใครเคยได้เข้าไป

บทที่ 1

ก่อนตะวันจะตกดิน

บนถนนลาดยางสายแคบที่ตัดผ่านใจกลางป่าเขา
รถกระบะเก่าสีซีดคันหนึ่งแล่นไปอย่างเงียบขรึม
ท่ามกลางความนิ่งสงัดของโลกที่ราวไม่ต้อนรับมนุษย์

เสียงเครื่องยนต์คำรามต่ำ แทรกในพงไม้
ท้องสะท้อนเหมือนเสียงครวญของสิ่งถูกปลุกให้ตื่น
ควันดำพวยพุ่งสูดดมไม่ ปะทะกับลมเย็นจากภูเขา—
เย็นจนความทรงจำบางส่วนเริ่มจับตัวเป็นน้ำแข็ง

กระเจกหน้ารถเลื่อนลงจนสุด

ลมเย็นปะทะใบหน้าสมบัติ — เด็กหนุ่มวัยสิบหกผู้เงียบขรึม

นั่งนิ่งข้างคนขับ ราวเงากลาง ๆ ของใครบางคนมากกว่าตัวตนจริง

ดวงตาของเขาจ้องลึกเข้าไปในแนวป่าเขียวครึ้มข้างทาง ไม่ใช่เพื่อ
ชมวิว...แต่เพื่อ ค้นหา

บนเบาะคนขับ นิภา—แม่ของเขา—ขับรถอย่างเงี้ยวบนถนน มือซ้าย
จับพวงมาลัยแน่นข้อมือเหยียดตึง แกว่งตาค้างเรียบราวกระจกฝ้าที่
ไม่สะท้อนอะไรเลยนอกจากอดีต

มือขวาจับพวงมาลัยขึ้นจ่อริมฝีปาก สูดลึกด้วยจังหวะของคนที่ไม่ค่อย
กล้าเกินจะพูดสิ่งใด—หรืออาจกลัวว่าสิ่งที่พูดออกไป...จะ เรียก
บางอย่างให้โผล่มา

ควั่นสี่เท้าอ่อนคูล้ง พัดหายไปกับลมแรง เหมือนคำสารภาพที่
ไม่ทันหลุดพ้น

กระบะท้ายของรถเต็มไปด้วยข้าวของที่เหมือนจะเป็นทุกสิ่งทุก
อย่างในชีวิตของพวกเขา—ทั้งสิ่งจำเป็น และไม่จำเป็นนัก...
น้ำหนักไม่มากนักหากวัดเป็นกิโลกรัมแต่กลับหนักอึ้งเกินกว่าจะ
วางลง

“.....”

และแล้ว เสียงเครื่องยนต์ก็ดับลงสนิท—จับพลัน

ราวกับมีใครมากดปุ่มปิดความคิดของทั้งสองคน

ทุกอย่างหยุดนิ่ง...

มีเพียงเสียงลมผ่านไปมาที่เริ่มดังขึ้น...เหมือนเสียงกระซิบของ
ป่าที่เพิ่งรู้ตัวว่า แหก มาถึง

รถจอดนิ่งอยู่หน้าบ้านไม้หลังเล็กๆ พื้นต่ำ สีซีด นิภาเปิดประตู
ก้าวลงจากรถทันที

ปัง!

เสียงประตูรถปิดดังก้องในความเงียบ

สมบัติจ้องมองบ้านไม้หลังเก่าเบื้องหน้า พลังครุ่นคิด “มันดูทรุด
โทรม เงียบงัน...แต่กลับยืนหยัดอยู่กลางธรรมชาติได้อย่างสง่า
งาม”

“สมบัติ! ลงมาช่วยขนของเข้าบ้านเดี๋ยวนี้!”

เสียงของนิภาดังขึ้นอย่างเฉียบขาด ตัดความคิดของเขาให้ขาด
สะบัด

เธอก้มหน้าต่ำ กำลังง่วนกับการไขแม่กุญแจบานประตูไม้
มีอหุนกุญแจอย่างคล่องแคล่วราวกับคู้นเคยดี แต่ไม่แม้แต่จะ
เหลียวกลับไปมองลูกชายที่ยังนั่งนิ่งเงียบอยู่เบื้องหลัง

สมบัติก้าวลงจากรถ

เสียงฝ่าเท้าของเขาเบาราวใบไม้ร่วง

แล้วหยุดยืนข้างตัวรถอย่างลังเล

สายตากวาดมองไปรอบบริเวณ...อย่างคนที่พยายามจับ

สัญญาณจากสิ่งที่มองไม่เห็น

บ้านเรือนหลังอื่นยังคงตั้งเรียงรายไม่ห่างกันนัก

แต่ทุกหลังดูเงียบงัน เย็นเฉียบ ไร้แม้เสียงนกหรือลม

ราวกับความอบอุ่นเคยถูกลบเลือนไปจากที่นี้นานแล้ว

เหลือเพียง เปลือกบ้าน ที่ตั้งอยู่ในความว่างเปล่า

ชายหญิงคู่หนึ่งเดินผ่านหน้าบ้านไปอย่างเนิบช้า

สีหน้าเรียบเฉย ไร้รอยยิ้ม ไร้แววตาแห่งความสนใจ

ไม่เหลือบมองเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงรถเลยแม้แต่บ่อย

ราวกับการมีอยู่ของเขา...เป็นเพียงอากาศธาตุ

สิ่งไร้น้ำหนักที่ไม่ควรถูกเอ่ยถึง

หมู่บ้านนี้ดูเหมือนจะมี *ขอบเขต* บางอย่าง

ขอบเขตที่มองไม่เห็น แต่รู้สึกได้

ความสัมพันธ์ถูกรั้วที่มองไม่เห็นกั้นไว้ ผู้คนเก็บตัวเงียบอยู่ในโลก
ของตน

ประตูหน้าบ้านปิดแน่นราวกับกลั้วลม กลั้วสายตา...หรือกลัว

ความจริงบางอย่างที่อาจเล็ดลอดเข้าไป

“ริบชนของเข้าบ้าน สมบัติ! ตะวันจะตกดินแล้วนะ”

เสียงของนิภาดังขึ้นอีกครั้ง

คราวนี้นักแน่น เร่งเร็ว และไม่เปิดช่องให้ผัดผ่อน

เสียงนั้นเหมือนจะไม่ใช่แค่เตือนเรื่องเวลา...

แต่มันฟังดูเหมือนคำเตือนว่า *บางอย่าง* กำลังจะมาพร้อมกับ

ความมืด

สมบัติสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนหันขวับโดยไม่รู้ตัว

สายตาละจากเงาร่างของผู้คนที่เพิ่งเดินผ่านไป

แล้วหันกลับมายังทำยกระบะ

มีอเล็ก ๆ ค่อย ๆ แกะเชือกที่รัดข้าวของไว้อย่างแน่นหนา ซ้ำ...

ไม่มีคำพูด ไม่มีเสียง มีเพียงลมหายใจของเด็กหนุ่มที่พยายาม
ควบคุมตัวเองให้นิ่ง

เขายกส้อมภาชนะขึ้นแรกลงจากรถ

แล้วก้าวเข้าสู่อำเภอไม้หลังเก่า—มรดกเดียวจากคุณทวด

บ้านที่เขาไม่อาจแน่ใจได้เลยว่า ที่นี่จะเป็น "ที่พักพิง"

หรือเพียงแค่ "ทางผ่าน" ในชีวิตที่ยังไร้ทิศทางและไม่มีคำตอบ

บทที่ 2

เสียงเพลงจากหลังม่าน

“ฉันบอกคุณแล้วใช่ไหม? ฉันกำลังหาโรงเรียนใหม่ให้สมบัติ!”

เสียงของนิภาพุ้งออกมาด้วยแรงอารมณ์ ทะลุผ่านความเงียบ
เย็นของบ้านที่จมอยู่ในความมืด

“ค่าครองชีพที่เหลือ คุณต้องช่วยออกด้วย ไม่ใช่เอาเงินไปเปย์นัง
เมียน้อยจนหมดตัวแบบนี้!”

“ไบหยาฉันเซ็นไปแล้วนะ! ค่าเลี้ยงดูลูก คุณต้องส่งมาให้บ้าง!”

เสียงของเธอเต็มไปด้วยแรงสะสมที่ระเบิดออกมาในห้องที่เงียบ
สงัด

ไม่มีถ้อยคำใดจากปลายสาย มีเพียงความเหนื่อยล้าและความ
โกรธที่สะท้อนกลับในตัวเธอเอง

สมบัติแอบฟังอยู่ในห้องเล็ก ๆ ที่กำลังจะกลายเป็นห้องของเขา
หัวใจเริ่มว่างเปล่า...

ราวกับถูกทิ้งไว้กลางช่องว่างที่ไม่มีใครเห็น

เสียงคำพูดของผู้ใหญ่กลายเป็นผนังที่แยกเขาออกจากโลกใบนี้
ไปเรื่อย ๆ

...

นิภาทิ้งตัวลงบนโซฟา

ขยับตัวเล็กน้อย เหมือนพยายามหลบหนีจากความเหนื่อยล้าที่
รุมเร้า

นึ้ยวาวคลั่งขมับซ้ำๆ รวากับพยายามกดทับความเจ็บปวดและ
ความเครียดให้จมลึกลงไปได้ผิวน้ำ

สมบัติค่อย ๆ แฉมประตูดอก

สายตาเปี่ยมด้วยความหวังไขมอมแม่ที่นั่งอยู่ตรงกลางห้อง

พลางก้าวออกมาอย่างระมัดระวัง

“แม่เป็นอะไรไหม?”

“ไม่เป็นไรจะ รีบเข้านอนนะ พรุ่งนี้แม่ต้องออกแต่เช้า... อย่าลืมน
ล็อกประตูให้ดี” น้ำเสียงของนิภาเด็ดขาดและราบเรียบ

ใบหน้าก้มต่ำ ปลายนิ้วยังคงวนคลึงขมับอยู่เช่นเดิมราวกำลัง
พยายามกดความทุกข์ทั้งหมดให้จมลึกลงไปในความว่างเปล่าที่
หนาวเย็น

“ครับ” เสียงแผ่วต่ำแทบไม่ต่างจากลมหายใจ แววดาห้วงเฝ้ามอง
แม่อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถอยหลัง แล้วหมุนตัวกลับเข้าห้องไปอย่าง
เสียงบงัน

ในใจเขามีบางอย่างอยากพูด บางอย่างอยากถาม แต่ก็รู้ดีว่าไม่มี
ใครฟัง ไม่มีช่องว่างให้คำพูดเหล่านั้นได้เกิดขึ้น

ในบ้านหลังนี้

ไม่มีคำถาม ไม่มีคำตอบ

ไม่มีแม้แต่ความห้วงโยที่เอ่ยออกมา—

มีเพียงความนิ่งงันที่ค่อย ๆ กลืนกินทุกความรู้สึกจนซาชิน

“ฮู้... ฮู้... ฮู้...ฮู้”

เสียงนกฮูกรวบทสวดเก่า ก้องในราตรีอันแนบนิ่ง—เหมือน
สัญญาณเตือนจากสิ่งที่ไม่มีผู้ใดมองเห็น

และทันใดนั้น — เสียงเปียโนเบา ๆ ลอดผ่านความเงียบอย่าง
แผ่วพลิว

ละเมียดละไม... รวกับไม่ใช่เสียงที่มาจากโลกนี้

สมบัติสะดุ้งตื่น ลืมตากว้าง เหลือบมองนาฬิกาบนหัวเตียง—
เที่ยงคืนตรง

เขาถอนหายใจหอบถี่ พยายามดึงตัวเองกลับคืนสู่ความเป็นจริง
แต่เสียงเพลงนั้นยังคงแว่ว... ก้องในม่านเงา..เขาเงยหูฟัง...
อย่างตั้งใจ

เสียงนั้นยังลอยมาไม่ขาดสาย

เหมือนมันกำลังเรียกเขา... ให้ตามไป

เสียงนั้นมาจากฝั่งหนึ่งของบานหน้าต่าง

กระจกเก๋าบานนั้นปิดสนิท

แต่เสียงกลับรอดผ่านเข้ามา รวากับใครบางคนตั้งใจปล่อยให้มัน
แทรกผ่าน เพื่อเรียกให้เขาฟัง

...

หัวใจของสมบัติเด่นแรงขึ้นอย่างไม่อาจควบคุม

เขา ลุกจากเตียง เดินช้า ๆ เข้าไปใกล้

นิ้วมือสั่นเทา ตะขอม้วนอย่างลึกลับ

ก่อนจะค่อย ๆ แก้มันออกทีละน้อย...

ข้างนอก—มีเพียงแสงจันทร์สลัวส่องลอดผ่านกิ่งไม้สูง

ทุกอย่างเงียบเฉียบ ได้ยินเพียงเสียงหัวใจที่เต้นหนัก ดัง ตึก.. ตึก

สายตาแหวกผ่านพ่นแนวพวงหรีดและต้นไม้ใหญ่ที่ยืนสงบนิ่งราว

กำลังเฝ้ามอง อยู่เฉียบๆ

แสงไฟดวงเล็ก ๆ วนวนอยู่ในวิลล่าหลังหนึ่ง

เย็นเดียวดายท่ามกลางเงามืด

แล้วเสียงเพลงที่ลอดเข้ามาดูชัดขึ้นเพียงนิดเดียว...

ก็ดับลงทันที — รวากับถูกตัดขาดในวินาทีที่เขาจ้องตรงไปวิลล่า
ลึกลับนั้น

...

สายตาเขาจ้องไปที่นั้นอย่างไม่ลดละ รวากับแผ่วรอ บางอย่าง
หรือ บางเสียงกลับมาอีกครั้ง

แต่สิ่งเดียวที่ตอบกลับมา คือความสงบเงียบ

.สุดท้าย เขาถอดใจ

ทิ้งตัวลงบนเตียง... แม้ใจจะเต็มไปด้วยคำถามที่ไร้คำตอบ

ดวงตามองเพดานที่สลัวจากแสงโคมไฟอ่อน

ความคิดยังคงหมุนวนไม่หยุด—คล้ายเสียงบางอย่างที่ไม่เคย
หยุดดังจริง ๆ

...

เปลือกตาที่อ่อนล้าก็ค่อย ๆ ปิดลง

ท่ามกลางความเงียบที่ยืดยาว เย็นเยียบ

รวากับบางสิ่งกำลังเฝ้ามองเขาอยู่ จากอีกฟากของความมืด...

กลางทุ่งหญ้าสูงระดับอกของสมบัติ เขาเดิน ฝ่าพงใบเรียวยาวที่
แหลมคมดั่งมีดลับไ้ผ่านแขนเสื้อราวกับมีชีวิต

ลำแสงจันทร์ขาวซีด สาดลงมาอย่างเย็นชา
ทุกอย่างนิ่งสงัด—ไม่มีเสียง ไม่มีลม ไม่มีแม้แต่ความรู้สึกของ
เวลา

วิลล่าหลังเดิมตั้งตระหง่านอยู่ท่ามกลางม่านหมอก
และเสียงเปียโนกลับแว่วขึ้นอีกครั้ง...

ครั้งนี้ช้าลง บิดเบี้ยว ราวกับบทเพลงจากโลกที่แตกสลาย

ดังเขาเข้าใจความลับที่ซ่อนอยู่ในเงามืดนั้น ..

เขาก้าวเท้าเข้าใกล้

เสียงโน้ตดังชัดขึ้นเรื่อย ๆ จนแน่นอก ราวกับมีบางอย่างกดทับ
ลมหายใจ

เมื่อถึงหน้าวิลล่า ประตูไม้เก่าค่อย ๆ แง้มออก พร้อมเสียงเคียด
แหลมเบา ลั่นขึ้นกลางความเงียบ

ภายในมืดสนิท

มีเพียงม่านสีซีดที่ปลิวเบา ๆ กับเงาร่างหนึ่ง ยืนหันหลังให้กลาง
ห้อง

...งานนั้นค่อย ๆ หันกลับมา—

เขาอยากจะถอยหนี แต่ขากลับหันกราวถูกตรึงไว้
ใบหน้าของร่างนั้นกำลังเผยออกมาช้า ๆ...

แต่ก่อนที่เขาจะได้เห็นชัดเจน—

เสียงเครื่องยนต์คำรามลั่น!

ดั่งขึ้นราวฟ้าผ่ากลางอก

สมบัติสะดุ้งตื่น เหนือซุ้มแผ่นหลังเย็นเฉียบ
แสงไฟจากโคมข้างเตียงยังค้างอยู่

อาบไอน้ำเขาด้วยแสงสีส้มอึมครึม

เขาพรวดลุกขึ้น ก้าวไปยังห้องโถง

ที่บานหน้าต่างม่านถูกรูดขึ้นอย่างรวดเร็ว

แสงไฟท้ายรถของนิภากำลังเคลื่อนหายลับไปในม่านมืด

เธอออกไปทำงานก่อนไก่ขันเหมือนเช่นเคย

สมบัติมองตาม... จนแสงสุดท้ายนั้นเลื่อนดับ

แต่ เสียงเครื่องยนต์ยังดังก้องในหัว — ไม่ใช่เพียงเสียง แต่เป็น

ความรู้สึบบางอย่าง...

เหมือนเธอทิ้งเขาไว้

ทิ้งเขาไว้คนเดียว

กลางโลกที่เจียบงันและว่างเปล่า

...โลกที่เขาไม่แน่ใจอีกแล้วว่าเป็นความจริง—

หรือเพียงบางสิ่ง... ที่เขายัง ไม่เคยตื่น ออกมาจากมันเลย

บทที่ 3

คำสั่งที่ยังทำงานอยู่

สมบัตินั่งลำพังที่โต๊ะอาหาร

นมในชามเริ่มข้นขาว ซีเรียลพองอืดจนแทบไม่เหลือเคี้ยวสเดิม
มือค้างอยู่กลางอากาศ ช้อนนิ่งอยู่ระหว่างทางจากจานสู่ปาก

สายตาเลื่อนช้า ๆ ไปยังกระดาษแผ่นหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะ
โน้ตของนิภา — เขียนด้วยลายมือเร่งรีบ ติดไว้อยากลวกๆ

“ทำความสะอาดบ้านให้เรียบร้อย

อาหารอยู่ในตู้เย็น วันนี้กลับดีก

ถ้ามีเวลาว่าง ตัดหญ้ารอบบ้านด้วยนะ”

ข้อความสั้น ๆ ธรรมดา... แต่มันดังก้องในหัวของสมบัติ สะท้อน

กลับไปกลับมา รวากับเสียงลึกในใจเขา

เพ่งตื่นขึ้น

เพื่อเข้าใจ *ความว่างเปล่า* ที่ซ่อนอยู่ในน้ำเสียงนั้น

เขายกข้อขึ้นซ้ำ ๆ

อาหารเย็นชืดถูกตักเข้าปากโดยไร้รส

เหมือนทุกเช้า

เหมือนทุกวัน

ชีวิตที่กำหนดไว้ให้เดินเป็นเส้นตรง—

ไม่มีคำถาม ไม่มีเงื่อนไข ไม่มีทางไปอื่น

แต่แม่จะรู้สึกเช่นนั้น

หลังมือเข้า สมบัติก็ถูกขึ้นโดยไร้เสียง

ลงมือจัดการงานบ้านทุกอย่างตามที่นิภาสั่งไว้

ทำความสะอาดทุกซอกทุกมุม ด้วยมือที่คุ้นเคย...

...และด้วยใจที่เหมือนกำลังแถมดิน จากม่านบางสิ่งที่ยับยั้ง

“กรีก... กรีก...”

เสียงเครื่องตัดหญ้าดังต่ำลอดออกมาท่ามกลางแดดสาย

ใบมีดเฉือนผ่านหญ้าแห้ง “เกร๊ก ๆ” ก้องอยู่ในอากาศ เป็น
จังหวะสม่ำเสมอ

ราวกับกำลัง เชือนบางสิ่ง ที่ฝังแน่นลึกในอก ที่ไม่ใช่เพียงใบ
หญ้า

สมบัติเคลื่อนเครื่องตัดหญ้าไปข้างหน้าอย่างมีสมาธิ

การเคลื่อนไหวละเอียดละไม ราวกับ หลบเลี่ยงบางอย่าง
มากกว่าจะตัดมันออก

ใบมีดหมุนกราวผ่านความรกเรื้อ จนมาถึงพงหญ้าที่บึกคุดมโคน
ต้นไม้ใหญ่ริมรั้ว
แล้วทันใดนั้น—

เครื่องยนต์ดับวูบ

ฉับพลัน

เสียงทั้งหมดในโลกเหมือนถูก “ดูดกลืน” หายไปในช่องว่าง
เดียวกัน

ความเงียบกระแทกเข้ามาแรงเกินคาด

จนเขาเหมือนตกอยู่ในสุญญากาศที่ไร้เวลา

...

สมบัติหยุดนิ่งราวกับรากฝังลงกับพื้น

ลมหายใจสะดุด ดวงตาเบิกค้าง

เบื้องหน้า—วิลล่าสีซีด ตั้งตระหง่านกลางพงหญ้าและเงาไม้

ไซ้... หลังเดียวกับที่เขาเห็นเมื่อคืน ผ่านหน้าต่างห้องนอน

มันยังอยู่ตรงนี้—เงียบสนิทจนน่ากลัว

เงียบ... แบบที่ไม่ควรจะเป็น

สนามหญ้ารกท่มหวัเข้า ใบแหลมแทงตัดแสงแดดยามสาย

ไม่มีร่องรอยเดินผ่าน ไม่มีสัญญาณชีวิต

เหมือนทุกสิ่งหยุดนิ่ง

เหมือนบ้านทั้งหลัง... กำลังรออะไรบางอย่าง

หรือ บางสิ่งที่ไม่ควรถูกปลุกให้ตื่น

ริมรั้วหนามที่สนิมเกาะแน่น มีป้ายโลหะเก่าเอียงอยู่

สีแดงที่หลุดลอกจากกาลเวลา

ยังคงหลงเหลือข้อความให้เห็นต่าง ๆ:

“พื้นที่ส่วนตัว

ห้ามเข้าก่อนได้รับอนุญาต”

สมบัติจ่องป้ายนั้นอยู่นาน

แม้จะเป็นเพียงคำเตือนธรรมดา... แต่กลับชวนให้

รู้สึกพิกล

เหมือนมีบางสิ่งซ่อนอยู่ใต้ถ้อยคำเหล่านั้น

ไม่ใช่แค่ ป้าย

มันคือ คำสั่ง

คำสั่งที่ยังคงแฝงพลัง —

แม้กาลเวลาจะกลืนกินทุกสิ่งโดยรอบไป

เขาไม่ขยับ

ร่างแข็งค้าง รวากับกำลังเฝ้ารอบบางสิ่ง

บางอย่างที่กำลังจะเกิด...หรือใครบางคนที่ควรปรากฏ

วิลล่า ยังคงเงียบสงัด

หน้าต่างปิดมิด ไร้แม้เงาเคลื่อนไหว

แต่เขารู้สึกได้—

บางสิ่งอยู่ในนั้น

และมัน... กำลังจ้องกลับมา

...

สมบัติถอนหายใจยาว

เสียงแผ่วราวยอมแพ้ให้กับสิ่งที่ไม่อาจเข้าใจ

หันหลัง... จะกลับไปตัดหญ้าต่อ

แต่ยังไม่ทันได้ก้าวแรก—

“เหมียว...”

เสียงนั้นแหบพร่า

ไม่ใช่เสียงแมวหิวธรรมดา

แต่มัน... ผิดแปลก... ราวกับ บางสิ่ง กำลัง พุด ผ่านลำคอมัน

สมบัติหันขวับตามเสียง

แมวส้มผอมโซตัวหนึ่งโผล่จากพงหญ้า

ขนรุงรังเป็นกระจุก ดวงตาเบิกกว้าง... เว้าวอน

แววตามันเต็มไปด้วยคำขอ... ที่ไม่อาจเอ่ยออกมาเป็นคำ

“เจ้าเหมียว... มาจากไหนกัน หิวหรือเปล่า?”

สมบัติโค้งตัวลงอย่างนุ่มนวล

ยื่นมือออกไปด้วยความระมัดระวัง—

มือที่สั่นเล็กน้อยสัมผัสขนมันอย่างอ่อนโยน

แมวไม่หนี

แค่กระพริบตาช้า ๆ

เหมือนตอบรับในความเจียม

สมบัติอุ้มมันขึ้นอย่างแผ่วเบา อ้อมแขนของเขากลายเป็นที่พักพิง

สำหรับสิ่งมีชีวิตเล็ก ๆ ที่หลงทางมา...

“หิวใช่ไหม? ดูท่าแล้วคงไม่ได้กินอะไรหลายวันนะเนี่ย...”เขาพูด

กับมันเหมือนกำลังคุยกับใครบางคน

...ใครบางคนที่เขาเคยรู้จักมานานจนลืมนึกว่าเคยรู้จัก

สมบัติ อุ้ม แมวส้มผู้น่าสงสาร แล้วตรงเข้าไปในครัว

เปิดตู้ ค้นหาอะไรสักอย่างให้มันได้กิน

“หิวใช่ไหม... เจ้าแมวน้อย”

น้ำเสียงเขาอ่อนลงโดยไม่รู้ตัว

...ราวกับกำลังพูดกับเศษเสี้ยวหนึ่งของตัวเอง

ทันทีที่จานอาหารวางถึงพื้น

แมวส้มผอมโซพุ่งเข้าไปใส่

กินรากับกำลังแข่งกับอดีต

กับความหิวที่ลึกเกินกว่าจะเติมเต็มได้ด้วยอาหารธรรมดา

สมบัติ มองมันโดยไม่กระพริบตา

ความสงสารบางอย่างกัดกินในอกอย่างเจ็บเขี้ยว

เขาเอื้อมมือลูบหัวมันอย่างอ่อนโยน

ชนหยาบแข็ง สากมือ

แต่กลับเปราะบางจนเขารู้สึกว่า...มันอาจแตกสลายได้ทุกเมื่อ

“กินข้า ๆ สิ...โซค”

ซึ่อ

มันหลุดออกมาเอง

ไม่ผ่านความคิด ไม่ผ่านเหตุผล...ง่ายดาย

เหมือนชื่อที่รอจะถูกเรียกมานานแสนนาน

เขาไม่รู้หรอกว่า—

ทันทีที่แมวด้วนนั้นก้าวเข้ามา

บางสิ่งในเงามืดของวิลล่า...เริ่มกระเพื่อมขึ้นจากความเงิบ

ข้าวเม็ดสุดท้ายในจานหมดลง

โซคเดินวนรอบห้อง ไม่ใช่พฤติกรรมของสัตว์หลงทาง

แต่มากกว่านั้น...

คล้ายกำลังจะกลับไปยังที่ที่มันจากมา

มันตรงไปยังประตูหลังบ้าน

หยุดนิ่ง

นั่งจ้อง...ไม่ไหวดิ้ง

สมบัติมองตาม ขมวดคิ้วแน่น

“มีอะไรเหรอ? โชค”

โชคหันมาเพียงแวบเดียว

แวตานั้น ลึก...

ก่อนจะหันกลับไปจ้องประตู

“จะออกไปข้างนอกเหรอ...?”

สมบัติลงเลอยู่ครู่หนึ่ง

ก่อนจะยื่นมือไปเปิดประตูช้า ๆ ลมเย็นพัดสวนเข้ามา

ไม่ใช่ลมธรรมดา

หากแต่คือแรงหายใจของบางสิ่ง...ที่เพิ่งตื่นจากการหลับใหล

โชค หยุดนึ่งเพียงครู่ ก่อนจะก้าวออกไป

ทันใดนั้น มันหันกลับมามอง สมบัติ

สายตานั้น...ราวกับเชิญชวน

ไม่มีคำถาม

ไม่มีคำตอบ

แต่ขาของสมบัติกลับเคลื่อนไปเอง

อย่างเงิบเงียบ

ราวกับวิญญาณที่รั้งด้วยเงื่อนไขบางอย่าง

พวกเขาเดินลัดเลาะเข้าสู่สวนหลังบ้าน

โชค แหวกพงหญ้าที่สูง ท่วมหัวของมัน

เสียงใบไม้เสียดสีกันแผ่วเบา ราวกับกระซิบ

แล้วมันหยุดลงที่ต้นไม้ใหญ่ ริมรั้ว บ้ายโลหะสนิมเขรอะ

“พื้นที่ส่วนตัว ห้ามเข้าก่อนได้รับอนุญาต”

คำเตือนนั้นแห้งกรอบเหมือนเสียงของใครที่ถูกลืม

แมวล้ม เงยหน้าขึ้น

มองข้ามรั้วไป

จ้องนิงยังวิลล่าสีซีดหลังนั้น

เสียงขู่ต่ำแหบพร่าดังขึ้นในลำคอ

ราวบางสิ่งที่ผ่านมากรลั่นกลัมานานนับปี

แล้วทุกอย่าง...ก็นิ่งงัน

แม้แต่ลมก็หยุดพัด

โลกชะงักค้างอยู่ในความว่างเปล่า

ที่เหมือนไม่ได้ร้าง...แต่รอ

โชคก้าวลึกเข้าไปในพงหญ้า

ร่างเล็กค่อย ๆ เคลื่อนไปช้า ๆ

...ราวกับรู้ทางกลับเป็นอย่างดี

สมบัติ มองตามจนแมวล้มตัวนั้น จนเลือนหายไปจากสายตา

แล้วหันกลับไปจ้อง วิลล่า หลังนั้นอีกครั้ง

มันยังคงเจ็บ

แต่ครั้งนี้...เจ็บเหมือนมีใคร กำลังฟังอยู่

บทที่ 4

เสียงที่เรียกหา

วันอันเหนื่อยล้าจากงานบ้านผ่านไปเร็วกว่าที่สมบัติจะรู้ตัว ช่วงนี้คือช่วงปิดเทอม—เวลาที่แม่กำลังมองหาโรงเรียนใหม่ให้เขาในที่ห่างไกล

จากความห่างนั้น สมบัติมีเพียงเครื่องดนตรีไม่กี่ชิ้นที่เขาหวงแหน และหนังสือเดิมที่อ่านซ้ำเหมือนเพื่อนเก่าที่ไม่เคยหายไป

แต่ตอนนี้... สิ่งเดียวที่ยังคงอยู่กับเขาคือขลุ่ยไม้ไผ่ที่เขาพบมันในห้องเก็บของ แต่เสียงที่เปล่งออกมา ช่วยปลอบประโลมความเสียใจในใจ

*

พลบค่ำมาถึง

แสงสีส้มทองสาดลอดหน้าต่างเข้ามาอย่างสะกดนิ่ง
สมบัติหยิบขลุ่ยขึ้นด้วยมือทะนุถนอม วางแนบริมฝีปาก
ราวกับกำลังเชื่อมต่อกับ...

ผู้ที่ซ่อนอยู่ในรอยแยกระหว่างคืนวัน

...

เขาทิ้งตัวลงบนระเปียงไม้

นั่งอยู่ใต้แสงสุดท้ายของวัน

ดวงตาแนบกับขอบฟ้าที่ค่อยๆ จางหาย

นิ้วเรียวยาวแตะขลุ่ยเก่า คลำหาเสียงที่ละโน้ต—เนิบช้า ทุ้มต่ำ

เสียงขลุ่ยล่องลอยออกมา...

เบา... ลึก... รวากับลมหายใจของบางสิ่ง ที่ยังไม่อยากตื่น

ไม่มีทำนองชัดเจน ไม่มีจังหวะมั่นคง

แต่ทุกเสียงราวกับกำลังบอกเล่า

เรื่องราวที่ไม่มีถ้อยคำ

ตะวันลับโลกไป

ขอบฟ้าสีทองละลายกลายเป็นเงาดำ

และแล้ว...

๐

เสียงฮัม—เบาเสียงจนเหมือนเป็นเพียงลม

ทว่าชัดเจน

มันแทรกเข้ามาท่ามกลางความเงียบราวฝัน

ท่วงทำนองนั้น... เขารู้จักดี

ราวกับมันเคยเป็นของเขา

หรือเขา...เคยเป็นของมัน

สมบัติหยุดทุกการเคลื่อนไหว ตั้งใจฟัง

ชั่วขณะนั้น...

เขาไม่ไหวติงใดๆ

...

จากนั้น...

เท้าค่อยๆ ขยับตามเสียงนั้นไปที่ละก้าวอย่างเงียบงัน

“คืนไหนแสงไฟยังส่อง

ฉันยังรออยู่ตรงนี้

มีใครจะรู้ไหมว่า

ใจดวงนี้ยังไม่ลืม...”

“เสียงลมพัดสวนหลังบ้าน

พาวันวานกลับคืนมา

และแม่วัตถุที่เคยอุ้ม

ก็เหมือนเธอมาเยือนอีกครั้ง...”

เสียงเพลงล่องลอยออกมาจากวิลล่าหลังเดิม

ไม่ไกลเกินจากรั้วที่เขายืนอยู่

สมบัติแห่งหน้ามองชั้นบนของวิลล่า

แสงไฟดวงเล็กในนั้นเคลื่อนไหวราวสายลม

สายตาเขาจดจ้องไปยังหน้าต่างบานเก่า

กระจุกมัวขุนเป็องหลังม่านหย่อน

ทันใดนั้น... แสงนั้นเผยให้เห็นเงาร่างเล็ก ๆ

ยืนสงบนิ่งบนขอบหน้าต่าง

“โชค...”

สมบัติอุทานในลำคอ อย่างไม่อยากเชื่อสายตา

แมวส้มผอมโซตัวเดิม — แมวที่สมบัติอุ้มเข้าบ้านมากับมือ —

กำลังนั่งนั่งสงบบนขอบหน้าต่าง

บ้านหลังนั้น... ที่เขาไม่เคยเห็นใครอยู่

สมบัติจ้องมองแมวตัวนั้นอย่างไม่ละสายตา

ดวงตาของเขาแข็งทื่อ ไม่กะพริบแม้เพียงชั่วขณะ

เสียงเพลงค่อย ๆ จางหายไป

ทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่าที่แผ่ซ่านไปทั่ว

ความสงสัย ความหวาดหวั่น

และบางสิ่งลึกลับที่เขาไม่อาจเข้าใจ เริ่มก่อตัวขึ้นอย่างช้า ๆ

แสงจากบ้านหลังนั้นค่อย ๆ หรือลง

ขลุ่ยยังคงค้างอยู่ในมือของสมบัติ

ความเจ็บปวดตัวขึ้นราวกับโลกหยุดหมุน

ทุกสิ่งรอบตัวกลายเป็นภาพลางเลื่อน
ไร้เสียงใดใด
เหมือนเวลาถูกแช่แข็งไว้ในวินาทีนั้น

แม้ในหัวเต็มไปด้วยคำถาม
แต่สมบัติเลือกที่จะปล่อยมันไป
เหมือนที่เขาเคยทำกับหลายสิ่งในชีวิต

เพราะวันนี้...
มีบางอย่างที่เปลี่ยนไป—

เขาได้เจอ “โชค”
แม่ว่อมตัวนั้นไม่ได้ตอบคำถามใด
แต่กลับมอบบางสิ่งที่เขาเฝ้ารอมานาน— มิตรภาพที่ไม่ต้องคำ
พูด

...

ความอบอุ่นแผ่ซ่านเจิบ ๆ

ขณะเขาหมุนตัวหันหลังให้น้ำต่าง

และคืนนี้...

ก็ผ่านไปอย่างเรียบง่าย — เร็วกว่าทุกคืนที่ผ่านมา

มันเป็นความเจิบที่ไม่ได้ว่างเปล่า

แต่เต็มไปด้วยบางสิ่งที่ยากจะอธิบาย

บางสิ่งนี้อาจเรียกได้ว่า “เยียวยา”

...

แต่ความสงบมักอยู่ได้ไม่นาน...

เสียงเครื่องยนต์เก่า ๆ คำรามแต่เช้า

มาแต่ไกล แล้วใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ เสียงมันสั่นสะเทือน รวากับสัตว์

ใหญ่เพิ่งตื่นจากการจำศีล

มันดังแทรกเข้ามาในความเจิบของยามฟ้าสาง

รบกวนความสงบอย่างไร้เยื่อใย

สมบัติสะดุ้งตื่น

ลืมตาโผล่ หัวใจเต้นแรงตามเสียงเครื่องยนต์

ดวงตายังไม่ทันปรับรับแสง

แต่เสียงสนทนาของชายหญิงจากห้องรับแขก

ก็เริ่มดังขึ้นมาแทนที่ความวังเวงที่ยังค้างอยู่ในหู

เสียงของนิภา—แม่ของเขา—ฟังดูร่าเริงผิดปกติ

ปะปนกับเสียงผู้ชายแปลกหน้าที่ไม่คุ้นเคย

“อ้าว ตื่นแล้วหรือ สมบัติ?”

นี่เพื่อนแม่...”

เสียงทุ้มของชายคนนั้นดังขึ้นทันที

แทรกด้วยน้ำเสียงที่เหมือนแผ่รอยยิ้มเยาะ

“สวัสดี สมบัติ”

สมบัติ ก้าวถอยหลังโดยอัตโนมัติ

ความรู้สึกไม่สบายใจแผ่ซ่านไปทั่วร่าง

เขาปิดประตูเบา ๆ อย่างระวัง

กลัวแม้แต่เสียงกลอนจะไปรบกวนใคร

แล้วทรุดตัวลงข้างหลังบานประตู
ที่บัดนี้กลายเป็นกำแพงบาง ๆ ระหว่างตัวเขากับความรู้สึกอัด
ข้างในใจ

เสียงพูดคุยยังคงดำเนินไปในห้องรับแขก
แต่แล้วก็ดับวูบลงเมื่อได้ยินเสียงประตูห้องนอนของแม่ปิดลง —
ปัง!

ทันทีที่ได้ยิน สมบัติก็ลุกพรวดขึ้น
เปิดประตูห้องของตัวเอง ก้าวออกมาอย่างเงียบเงียบ

เดินตรงไปยังจักรยานคันเก่าที่จอดอยู่หน้าบ้าน
มีล้อเบา ๆ ที่แฮนด์จักรยาน
รวากับหาที่ปักใจในสิ่งที่เขาคุ่นเคยที่สุด

เขากระโดดขึ้นขี่จักรยาน

นั่นออกไปบนถนนที่ยังเปียกชื้นจากน้ำค้างตอนเช้า
เสียงล้อติดกับพื้นถนนคือเสียงเดียวที่เขาอยากได้ยินตอนนี้
มันช่วยกลบเสียงในหัวที่กำลังตะโกนดังลั่น

จักรยานไม่ใช่แค่พาหนะ

แต่มันคือทางออก, ทางหนี, และที่หลบภัย

จากความอึดอัดที่เขาไม่เคยเลือกจะเผชิญหน้า

มันพาเขาผ่านถนนที่มีแต่ล้อเกวียนไถลเป็นร่อง

ผ่านเงาต้นไม้ใหญ่ที่เอนไหวไปตามแรงลมยามเช้า

กลืนอับชื้นของดินปนกลืนหญ้าคลุมอยู่ในอากาศ

สมบัติปั่นจักรยานเรื่อย ๆ จนมาถึงทะเลสาบเล็กท้ายหมู่บ้าน

น้ำบิบเบรกทันที เมื่อเงาสะท้อนบนผิวน้ำตะส่ายตา

ที่นี่...

ไม่ใช่แค่จุดสิ้นสุดของถนน

แต่มันคือที่หลบภัย — เงียบ โดดเดี่ยว และไกลพอ

ให้เขาหลุดพ้นจากโลกที่ไม่เข้าใจ

ทะเลสาบเก่าแก่ยังคงนิ่ง

แต่ในความนิ่งนั้น กลับคล้ายบางสิ่ง...

ยังหายใจอยู่ใต้เงามืดของผิวน้ำ

เขาจ้องมันนิ่ง รวากับกำลังฟัง
เสียงที่ไม่ได้มาจากผิวน้ำ
แต่อาจดังขึ้นจากข้างในตัวเขาเอง

มันคือสถานที่ที่เขาไม่แน่ใจว่าเคยรู้จัก
หรือบางที... สถานที่แห่งนี้
ต่างหากที่รู้จักเขาดีเกินไป